

Рашко

О-хо! Колко коридори има! То да е само единъ...

Г-жа Антонина (сърдито)

Значи, може да се излиза и отъ други врати. Значи, бѣгатъ... (На Николачка) Видѣ ли, азъ не ти ли казахъ? Работата имъ не е чиста. Банка, ужъ банка! Разбра ли ти каква е банка?

Николачко (клати загрижено глава)

Павлина

Бай Рашко, познати сме, приятели сме — нашитѣ сиромашки пари ли трѣбваше да изядете?

Рашко

Какво приказвашъ... Ти луда ли си? (Сърдито) Слушайте, излѣзте си! Таквизъ приказки азъ не мога да слушамъ тукъ... въ кабинета на директора. Излизайте!

Г-жа Антонина

Чакай, Рашко, не бързай, защо се сърдишъ? Не бѣше ли ти, дето ни заведе при директора? Пакъ бѣхме трима — азъ, Павлина, Николачко. Не каза ли директора ти: моята банка дава най-голѣма лихва. Ако ми дадете хиляда лева, следъ шесть месеца ще ви ги върна хиляда и петстотинъ, следъ го-